

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului: Pe un an . . . . . 160 Lei Pe jumătate de an . . . . . 80 „ Pe un pătrar de an . . . . . 40 „ Un număr . . . . . 3 Lei. Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		Manuscrisele nu se inapoiează și se adresează redacțiunii „ Foaia Diecezană ”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „ TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor: Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
--	--	---	---

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 333/1927 M.

NICOLAE,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al arhiepiscopiei ort. române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș.

Preasfințiților frați Episcopi, Venerabilelor consilii episcopesci, onorabililor deputați congresuali, iubitului cler și popor din mitropolia Noastră, dar și milă delă Dumnezeu Tatăl și binecuvântarea Noastră arhierescă.

Având în vedere dispozițiile art. 38 din legea pentru organizarea bisericii ortodoxe române și dispozițiile §§-ilor 151 și 152 din Statutul organic, convocăm și prin aceasta declarăm convocat Congresul național-bisericesc al mitropoliei noastre în sesiune ordinară, în biserica catedrală din Sibiu, pe ziua de **26 Octomvrie a. c.**, serbătoarea marelui mucenic Dimitrie, ora 9 a. m., în care zi, după terminarea serviciului bisericesc, va urma imediat deschiderea Congresului și vor începe lucrările congresuale conform regulamentului afacerilor interne.

Dat, în reședința Noastră Arhiepiscopescă-mitropolitană din Sibiu la 28 Septemvrie 1927.

(ss) NICOLAE,
arhiepiscop și mitropolit.

Calea către bine.

Vitalitatea unui popor este în funcție de grija și educația ce se dă tineretului studios, conducătorul său de mâne!

Și într'adevăr, importantă este problema aceasta a îngrijirii de stare fizică, morală și intelectuală a celor mai buni fii, acei cari cuprind înlăuntrul lor căile destinului unui popor. Conducătorii de mâne trebuie să conducă astăzi; cu multă băgare de seamă îndreptați într'acolo, încotr'o dorim să ne conducă ei mâne-poimâne. Spre acest sfârșit, pe lângă năzuința noastră către un scop înalt, ideal, avem sfânta datorie să purificăm căile de tot felul și ușurându-le prin toate mijloacele bune, să înlesnim atingerea scopului urmărit de tineretul idealist! Și, ca să vedem cât de mult este a se munci pe acest teren, abordăm această chestiune numai în latura religioasă-morală: aici lacunele par a fi mai mari, neajunsurile mai multe.

Intr'un mare cotidian; căutam ceva bun și ochii mi-s'au pironit asupra unui articol semnat de ilustrul scriitor Al. Lascărov-Moldovanu: „Fără razim...” Numele autorului și laco-nismul titlului m'au atras și astfel am cetit articolul din „Universul”. Dintr'un mănunchiu de cazuri răslețe, autorul a sintetizat un articol de ziar, care mișcă și înduioșează profund. Căci din condeiul măestrit curge, nu numai cerneală, ci vorbe adânc simțite, pornite din intima convingere a unui om îngrijorat. Gravitatea acestor cazuri îl îngrijorează. Căci sinuciderile dese din rândurile tineretului școlar sunt într'adevăr de natură a ne încreți fruntea și a clătina neliniștit

din cap. Cauzele acestor lepădări de viață? Lipsa idealismului vieții lor, lipsa de reazim — ne spune autorul. Și e just. Iar atunci cari sunt căile de sanarea acestui rău; unde vom găsi reazimul care ne lipsește? Ne spune D-l Lascarov-Moldovanu: „Un individ — și deci și un neam — nu dănuiesc și nu însemnează ceva, decât în măsură cu câtimea spirituală idealistă cuprinsă în ființa lor materială. Razimul cel neperitor aici, în această esență spirituală îl găsim.... Tinerii noștrii trebuie să se aplece pe Biblie și, mai cu osebire, pe Evanghelia, — și cu suflet desinteresat să citească. Pe urmă să cugete și să pună în legătură cele cetite cu ceea ce văd în jurul lor. Atunci, revelația cea mare li se va arăta în fața sufletelor lor, cotropite de lumină și înțelegere... Așa, va simți cum i-se ridică în suflet — ca o insulă din ape — razimul de totdeauna al vieții lui, pe acest pământ omenesc“.

Iată cuvinte pline de adevăr rostite de un om învățat, un om care este convins de însemnătatea literaturii sfinte! Suntem, cu drept mulțumiți și mândrii chiar — iar mulțumirea noastră este legitimă, când simțim alături de noi puternicul sprijin al unui laic care îmbie aproapei mântuirea prin Christos! Căci imensă comoară descoperă prin citirea Bibliei acei cari, au spicuit măcar odată prin sfintele cărți ale mântuirii creștine. Dar... durere, prea puțini dintre tineretul nost' o ridică, să se ostenească a o cunoaște — ba mai mult chiar, numărul mare dintre dâșii se mândresc și-și fac titlu de glorie spunând, că nici nu o cunosc! Sărman tiner cu plete lungi, au cunoașterea unei cărți te rușinează atunci, când mama la căpătâiul tău murmură rugăciuni și texte pioase din aceea carte sfântă?! Oare crezi că o asemenea ființă se poate numi bigotă — când înțelepciunea ta în necunoașterea Scripturii zace?... Dar, vina ta nu este numai a ta! Atunci însă, ni se impune iarăși întrebarea de mai înainte: care este cauza acestui nesocotit dezinteres — chiar dispreț pentru cele sfinte; cine poartă răspunderea acestei greșeli? Iată un răspuns: uneori familia, apoi școala și societatea; dintre aceștia vina o au toți cei cari nu îndreaptă tineretul spre limanul mântuirii. Vinovați mai mult sunt acei, cari nu se sfiesc — adeseori dela catedră —

să spună, că toate ale religiei sunt povești și legende și, crezându-se pe sine între cei puțini, le numesc pe acestea „bune pentru mulțime“. Iar când golul ivit de pe urma unor atari nefaste cuvinte îl citești în nedumerirea de pe fața școlarului, el îl căpocește cu „conștiința răspunderii“ ori cu „simțul datoriei“. Doamne, atunci e tiresc, ca echilibrul din sufletele tinere să se sguđuie adânc, ideile și credințele aliniate frumos de rugile mamei, să se turbure într'o neorânduială haotică: începutul necredinței... Evident, rezultatele unei instrucții de acest fel sunt cu totul nefaste — adăogând, că de educație nici nu se mai poate pomeni în laboratorii de acestea! Și unde mai puni, când temelia dobândită în familie este cuibar prielnic unei vegetații de felul amintit; școala când este cazul — continuă, iar societatea duce la sfârșit o operă potrivită mentalității vremilor în cari trăim, o operă demnă de autorul ei!

Iată atunci, că departe suntem de momentele cari ar determina lăuntru nostru spre o dispozițiune, unită cu dorința de a căuta să cetim și să cunoaștem Sfânta Scriptură sau Evanghelia Sfântă! Când, în familiile „înalte“ nu se vorbește de credință sau religie, când școala — în cazurile bune — nu-ți dă suficientă educație religioasă-morală, atunci greu îți mai îngăduie mediul social să te ocupi de această educație! În felul acesta însă, unde vom găsi o remediere, unde o soluțiune, căci toate ni se înfățișează în proporții indeajuns grave? Este, cu drept cuvânt, greu a nimeri calea cea bună, calea pe care să îndrumăm tineretul nostru școlar. Dacă părinții familiilor înalte, într'al lor propriu interes și spre binele neamului, ar da convenita educație religioasă-morală fiilor lor; dacă școalele, sprijinite de familii și încurajate de stat ar lucra într'o atmosferă pătrunsă de spirit creștinesc, — atunci societatea s'ar forma cu încetul și ar deveni ea însăș școală pentru oameni de caracter și de bine — atunci calea bună nu este greu de nimerit! Și, întâiu tineretul se va bucura, el se va resimți de binefacerile drumului mântuitor de suflet. Biblia și Evanghelia nu vor mai fi terra incognita pentru el, ci far de lumină către o lume superioară, aflătoare în domeniul spiritului.

Spre această lume să nizuim a conduce sufletele tinere!

N. Cornean.

Spiritul omului și spiritul reginei albinelor.

Spiritul? O minunată scânteie dumnezească, sinulă din lumea transcendentală și încarnată în formă materială, ca să înalțe, să inobileze și îndumnezească vieța pământească.

Dela începutul lumii, acest spirit e într'o neconținută luptă cu puterile naturii, pe cari mereu-mereu le cucerește, le pune în serviciul său, cu menirea înaltă de a merge neconținut înainte.

Aceste puteri ale naturii se ivesc și sub imboldurile firii omenești, și atunci spiritul are să lupte și cu ele, căutând a le pune în concordanță cu sfintele îndemnuri ale cuvântului Domnului.

Acest spirit dileră dela popor la popor, dela ginte la ginte. Intre gintele lumii, rolul de Regină îl are Ginta Latină „frumoasă, vie, zimbitoare“, cea mai mare minune a Domnului de sub soare.

O sută de reprezentanți iluștrii ai acestui sublim spirit latin ne-au onorat cu nobila lor prezență, căutând a ne cunoaște și a ne ajuta, ca să ne ridicăm și noi la acel înalt stadiu de civilizație, la care s'au ridicat dânșii, grație împrejurărilor istorice mai favorabile, între cari s'au dezvoltat popoarele lor.

Cuvântul lor vrăjit, privirea lor fermecătoare, sufletul lor desinteresat, a lăsat amintiri neșterse și sfinte în inima noastră românească.

Colindând plaiurile noastre înflorite, de-o frumuseță și variație rară, ceva din fiorul tainic al începuturilor obârșiei noastre comune va fi tresărit în sufletul lor, transportat fără voie în lumea misterelor, din care ei au prins atâtea forme, pentru a-și înfrumuseța vieța.

Vor fi văzut acești iluștrii oaspeți latini, că la noi, în frumoasa noastră țară România-Mare, totul e în fierbere, ca în primele zile ale creațiunii.

Vieța noastră românească dibuește, pentru a-și găsi tiparele în cari să se toarne vieța generațiilor românești de mâine.

Aceste tipare trebuie să corespundă tiparelor spiritului latinității, acelor tipare cari și-au avut rolul lor mare în zbuciumul trecutului nostru românesc.

Tânărul spirit românesc, adăpat neconținut din spiritul civilizației latine, a uimit și până acuma lumea prin prestațiunile sale și prin forțele și vitalitatea, de cari a dat dovadă în scurtul interval de decenii, de când se bucură iarăși, ca odinioară, de o absolută libertate de mișcare și acțiune.

Spiritul popoarelor se înfățișează prin cei mai distinși reprezentanți ai lor, cari sunt oamenii de geniu.

„Dela geniu la nebunie nu-i decât un pas, dar dela nebunie la geniu e o vecinicie“ spune un cugetător.

Sunt și oameni de geniu, cari în activitatea lor pot săvârși fapte de nebunie, dar muncind în buna credință, că învățătura lor e singura mântuitoare. Aceste genii au incontestabil ceva patologic din naștere sau din a vieții otrăvită inoculare în sângele și structura lor sufletească și de aceea roadele spiritului lor uneori se prezintă ca niște bureți absolut otrăviți.

Să ne gândim bunăoară la așa numitul apostol al nordului, Tolstoi, care într'o filipică nespuse de vehementă făcută actualei organizații sociale a lumii, în povestirea sa populară „Ivan prostul“ dărâmă inconștient temeliiile solide ale întregii civilizații umane moderne, întronând în locul ei spiritul de anarhie, de disoluție socială, sau după o expresie a Scripturii „războiul cel dintre noi“, de care Domnul ne va feri, căci nu-l vom pofti. Fericească-se Rușii cu el.

Că vederile spiritului său, atât de profund de altfel a dat greș, o dovedește și starea haotică de azi, fruct vermănos al orientărilor noi, spre cari a îndreptat spiritul său patologic cultura și mentalitatea slavă rusească de azi, care a ajuns un infern căruia „mii de lacrimi nu-i ajung și tot mai multe cere“.

Spiritul latin, sub formă franceză, în marea revoluție franceză, a greșit și el, când a căutat să rupă de tot cu întreg trecutul de dezvoltare al glorioșului popor francez, ca și când acest trecut n'ar fi decât o tearfă hidoasă, pe care ar putea-o arunca așa la repezeală orice înfierbântat la camera de fier bătrân și uzat.

Ori n'a vrut acest spirit latin francez, să înlătore spiritul Domnului, întronând în locul lui spiritul omului superb, sub forma așa de

ademenitoare la aparență și de accesibilă pentru naivi și inconștienți malăieți, a zeiței Rațiunii, în fața căreia să se proștearnă smerit tot francezul?

Dar, strămoșii cari trăesc și acționează în noi, au înlăturat repede această aberație, socotindu-o ca o pată rușinoasă a gloriei franceze, și spiritul cuvântului Domnului, spiritul blândului și dumnezeescului Iisus, spiritul luminii, spiritul Adevărului genuin a triumfat, căci suflul tainic al milioanei de morți, cu înțelepciunea lui probată și eterică i-l-au insuflat, ca singurul posibil, singurul rațional și alcătuitor de ordine.

Spiritul latin deci în opoziție cu cel slav, nu-i un spirit de aventură, ci un spirit superior, dotat de natură cu o neobișnuită claritate în judecarea lucrurilor și orientarea vieții.

Tot acestui spirit latin îi este dat a găsi și modalitățile pentru a tămădui ranele sufletești ale lumii așa de bolnave de azi.

Acest spirit prin generozitatea sa, prin conștiința superiorității sale istorice, prin poziția sa geografică, prin înalta-i menire de purtătoare încercată a făcliei civilizației umane, va avea să restatornicească din nou lumea în albia vieții ei firești.

Va avea s'o facă, și va face-o fără șovăire, sigură și azi ca și în trecut de sine și de puterile ei mari.

Acest spirit latin e și azi, ca și până acuma, tot atât de fraged, de tânăr, de vioi, în opoziție cu spiritul greoi al altor popoare.

Aceasta e marea deosebire între spiritul omului latin și spiritul stupului, reprezentat prin spiritul tainic al Reginei sale.

Spiritul stupului, până când Regina sa e tânără, vioaie, frumoasă, mlădioasă, robustă, fecundă, e numai forfot de muncă impunătoare, cu rezultate miraculoase în populație și provizie.

Când Regina a îmbătrânit și puterea ei de a da naștere continuă la noi și noi generații de albine a slăbit, și spiritul trupului degenerează, se schimbă ca prin farmec, de nerecunoscut, ca și când n'ar mai fi stupul de mai înainte.

A îmbătrânit Regina, de abea se mai mișcă, a îmbătrânit și spiritul stupului ei.

Nu mai e activitate, nu mai este mișcare vioaie, nu mai este bucurie pentru albină nici perspectivă frumoasă pentru apicultor, dela un astfel de stup.

Dar dacă acest spirit Regal-albinăresc decade într'un stup, el renaște dela sine cu atât mai măreț în altul, ca o compenzație, păstrându-și frăgezimea și strălucirea, pe care o impune unei stupării, ce se conduce după principiile raționale ale științii apicole moderne.

Dar de sine înțeles, că această știință va trebui să fie servită mereu de masa întinsă și înflorită a naturii, fără de care toată știința e infructuoasă.

Deci spiritul stupului, reprezentat prin Regina sa, trebuie să stea în legătură și să fie mereu ajutat de spiritul naturii pentru a putea fi mereu nou, mereu activ, îndeplinindu-și pe calea aceasta grandioasă sa menire economică în sânul naturii mame.

Dacă la albină natura singură poate îndrepta mereu toate lacunele, prin darurile sale, înviorându-i neconținut spiritul, la om n'ajunge natura pentru îndeplinirea acestui lucru, ci se recere și concursul constant al Sfintei Scripturi, căci omul e mai ușor supus greșelilor „în mod fatal legate de o mână de pământ“, decât albină, care lucrează minunat, călăuzită de un instinct superior și sigur de sine, până când omul călăuzit de rațiunea sa pur omenească, de atâtea ori a pus-o de mămăligă, și a trebuit să vie prea mult îndurătorul spirit al Domnului nostru Iisus Christos, ca să-i curețe din nou drumul plin de bătărie și sufletul acoperit de un ucigător strat de rugină.

Deci spiritul stupului e călăuzit de geniul tainic al naturii, iar al omului trebuie să se călăuzească prin mijlocirea îndemnurilor albinei, de spiritul sfânt al Scripturii.

Urmând mereu acest drum om și albină, n'o să greșească, ci neconținut o să se veselească.

Albină se veselește când simte parfum de floare, iar omul când vede încântătorul zimbet de fecioare.

Și într'un caz și într'altul se naște o adâncă plăcere mistică de natură spirituală, singura durabilă și fericitoare, până când bucuria mate-

rială are viața și fericirea trecătoare a unei clipe, care iarăși adevărat, că poate „mișca sorii“ și acumula într'ânsa atâtea din misterele Universului.

Din aceste două soiuri de fericiri, fiecare își alege pe cea care-i convine firii sale și spiritului său.

Spiritul latin? El nu-i altceva, decât un îmbătător miros de floare și un perpetuu și încântător zimbet de fecioară...!

Voi, dulci reprezentanți ai spiritului latin, dăruiți cu mândrii feciori și încântătoare fecioare, ați dansat fascinați hora pe sfântul nostru pământ românesc, străjuți și fermecați mereu de tainele vieții, ce se desprind dintr'o nevinovată floare!

Noi Români, cu toții Vă mulțămim din toată dragostea inimilor noastre pentru negrăita bucurie și marea onoare, ce a-Ți binevoit a ne-o face vizitându-ne și îmbărbătându-ne, și Vă strigăm emoționați:

După cum floarea din sămânță mereu-mereu renaște, tot astfel îndure-se Domnul, ca strălucitorul spirit latin, din generație în generație mereu să strălucească, lumea încântată s'o uimească și spre mărețul *Ideal Creștin* neșovăitor s'o călăuzească!

Acesta este al nostru smerit *Dor*, care a tremurat și în sufletul D-Voastre, făcând din fiecare dintre D-Voastre un sfânt călător!

În spiritul sfânt al acestui Dor cu toții viețuind, mila Domnului preste noi să fie, de acum până 'n vecie, cu cântec și veselie!

Preot **Iosif Mircea.**

Program

pentru convenirea colegială de 30 ani a absolvenților de teologie în Caransebeș la 20 Octomvrie 1927:

1. La ora 9 a. m. Mult dorita revedere și întâlnire în una din salele de învățământ ale Academiei teologice.

2. La ora 9^{1/2}. Asistarea în corpore la rugăciunea de mulțămire în biserica catedrală și vizitarea mormintelor profesorilor decedați cu rugăciuni pentru odihna sufletului lor.

3. Reîntoarcerea în corpore la Academie și cetirea apelului nominal de către unul din foștii noștri Domni profesori.

4. Asistarea în corpore la o lecție de clasă din partea unui Domn profesor.

5. Esprimarea omagiilor noastre către foștii noștri profesori în viață.

6. La ora 11^{1/2}. Prezentarea la PP. SS. LL. Domnul Episcop diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu și Arhiepiscopul Filaret Musta.

7. La ora 12^{1/2}. Masă colegială și comemorarea zilei în vr'un local românesc în frunte cu PP. SS. LL. Domnii chiriarihi și foștii noștri profesori.

8. La ora 3 d. a. Fotografarea colegilor în grup.

9. La ora 4 d. a. Despărțirea.

ȘTIRI

Cuvioasa Paraschiva. Vineri în 14 Octomvrie am serbat sărbătoarea Cuvioasei Maice Paraschiva. La sfârșitul sfinte Liturgii P. S. Sa Episcopul nostru a rostit o cuvântare în legătură cu cele auzite din apostolul și evanghelia zilei vorbind și despre Cuvioasa Paraschiva.

Corpurile legiuitoare sunt convocate în sesiune ordinară a anului 1927—1928 pentru ziua de 15 Octomvrie 1927.

Parohie nouă. Prin deciziunea d-lui ministru al Cultelor și Artelor cu Nr. 10.359 din 4 Martie 1927, s'a înființat, cu începere dela 1 Ianuarie 1927, în eparhia Caransebeșului o nouă parohie ortodoxă română Jamul-mare, județul Timiș.

Congresul Uniunii internaționale pentru pace al bisericilor. La palatul sinodal din Sofia a avut loc conferința secțiunilor balcanice din Uniunea internațională pentru pace între națiuni prin biserică. După oficierea serviciului divin, conferința a început lucrările. S'a procedat apoi la alegerea comitetului. Arhiepiscopul Ștefan al Sofiei și delegatul român, profesorul Ispir, au fost aleși președinți de onoare, iar păstorul Iosekiel din secțiunea

franceză și profesorul Zankoff din secțiunea bulgară, au fost aleși secretari. Delegațiunea greacă, care la început anunțase întârzierea sosirii, ulterior a anunțat imposibilitatea sa de a participa la lucrările conferinței.

S'a regăsit cetatea patriarhului Avram.

„British-Museum“ comunică un raport foarte interesant asupra ultimelor lucrări de săpături din Ur în Caldea, orașul lui Avram. Într'un deal ridicat de Nabuchodenezar s'a descoperit, pe o suprafață de 65 pe 45 de metri, câteva case separate de uliți strâmte. Ele aparțin epocii lui Avram (1900—2100 ani înainte de Christos) și întru cât au fost îngropate la 6 metri, sunt foarte bine conservate.

Ministerul Instrucțiunii luând avizul „comisiunii medicale pentru combaterea paraliziei infantile“, a dispus, ca școlile primare din țara întreagă să înceapă prelegerile în 15 Octombrie.

Băile Herculane vor funcționa și iarna. Dl. I. Inculeț, ministru al sănătății și ocrotirilor sociale, în urma inspecției făcute la Băile Herculane, a numit o comisiune care va întocmi un regulament în vederea îmbunătățirilor ce urmează a se aduce atât stațiunii, cât și băilor Herculane și în timpul iernii.

Constituirea societății de lectură „Ioan Popasu“. În ședința sa de constituire societatea de lectură a studenților dela Academia noastră teologică și-a ales următorul comitet. Isaia Suru stud. a III vicepreședinte; Gh. Garoiu a III secretar I; Brutus Belcea a II secretar II; Teodor Plițcu a II casar; Ioan Fărcășescu a III controlor; Dumitru Anuțoiu a II bibliotecar I; V. Lupinca și N. Gilezan a I bibliotecari II; P. Beutură a II și A. Mihailoviciu a I arhivari; I. Sudreșian a I. econom. În comisiunile literare au fost aleși; Petru Murgoiu și Ion Urecheatu din a III; Nicolae Sintescu, și Ioan Voin din a II; Gheorghe Cornean și Iacob Crețu din a I; Conducător de cor a fost ales Alexandru Bocșianu din a III.

„Este Sufletul“. Nimic mai mișcător decât trecerea lui Barrès, marele scriitor francez, dela cultul eului la cultul pământului și al morților din el, la tradiționalismul intrat în inima lui după o reverie a Lorenei, a satului său și a mormintelor părinților în cimitirul de la Charmes, „Sunt francez, scrie el cu viziunea pământului de acolo, în ochi; sunt francez: mai mult încă, sunt din Lorena. Viața mea e scurtă, îngrozitor de scurtă. Inscricțiunile săpate pe mormintele părinților mei îmi vestesc că în familie se moare la șazeci sau șazeci și unu de ani. Imi mai

rămân exact douăzeci de ani de trăit. Peste zece ani voi dispărea cu dâșii. Voi pierde risipindu-i acești douăzeci de ani? Nu. Ei vor trebui să reprezinte o sfortare, să aibă un scop și să fie un dar. Un dar cui? Acestei țări ce m'a hrănit care a făcut din mine ceea ce sunt și pe care am datoriat de a o iubi. N'am nici o clipă de pierdut... Niște poeți fără patrie vor spune că sunt mărginit. N'are aface! Am descoperit deodată ceva mai important decât această inteligență în care credeam atât: este sufletul!“

Bătrâni în Bulgaria. După recensământul din urmă s'a aflat, că în Bulgaria sunt 2161 locuitori, cari au trecut etatea de o sută de ani. Intre aceștia, 1169 sunt femei, 992 bărbați. O comisiune va avea să cerceteze, cum au trăit acești oameni, de au ajuns la o vârstă așa de înaintată. Atât se știe, că cei mai mulți sunt dela sate și orașele mici și că an muncit toată viața, nutrindu-se mai mult cu zarzavaturi decât cu carne. Ceeace contribuie, ca în Bulgaria să fie, în asemănare cu numărul locuitorilor, cei mai mulți bătrâni, e și faptul, că Bulgarii nu sunt bețivi, iar în satele lor au cafenele, în cari beau ciau, cafele ușoare și cetesc gazete.

Doi savanți germani pretind că au aflat origina „manei cerești“. Doi profesori germani, d-rul Fritz Bodenheimer și d-rul Oscar, pretind că au rezolvat problema atât de controversată a manei cu care evreii s'au hrănit în pustie după exodul lor din Egipt. Cei doi profesori s'au dus în Iulie trecut, în fruntea unei importante misiuni științifice, în peninsula Sinai spre a deslega, — așa afirmă zările germane, — misterul manei cerești. Într'un raport trimis din Ierusalim, cei doi profesori afirmă, că mana n'ar fi decât secrețiunea unor insecte cari trăiesc pe tamarini. Aceste insecte produc un fel lichid dulceag, de o limpezime cristalină. De îndată ce secrețiunea este abundentă, picăturile cad pe pământ unde formează un produs albicios de mărimea unei alune. Abundența manei este subordonată ploilor de iarnă. Dacă ploaia cade din belșug beduinii pot recolta zilnic cantități variând între 3—3 jum. kgr.

Scăderea sentimentului religios în Germania. O foaie germană populară face o statistică, din care se constată scăderea nivelului religios în poporul german. Dela 1919 până la 1924, Biserica protestantă a pierdut 1,111.000 de credincioși și a recrutat alții noi numai în număr de 91.000. În acelaș restimp, Biserica romano-apuseană a pierdut 183.000 de membri, dintre care 62.228 au trecut la protestantism. În schimb a câștigat alți credincioși noi, dar numai în număr de 10.189.

În prezent, în Germania sunt trecuți în statisticele oficiale un milion și jumătate de locuitori, cari nu aparțin nici unei religii.

Foaia populară mai adaugă: dar câți dintre catolici și protestanți aparțin confesiunii lor numai cu numele! O statistică romano-apuseană a evaluat la o treime din numărul total pe catolicii practicanți.

Dacă am aplica criteriul statisticii de mai sus și la creștinii noștri ortodoxi, am constata cu multă părere de rău, că mulți din ei nu mai sunt legați de Biserică decât prin botez, cununie și înmormântare.

CONCURSE.

În baza Ordinațiunii Ven. Consiliu eparhial Nr. 2724 B ex 1924 se escrie concurs pentru întregirea parohiei de clasa II-a din comuna Iladia (Ilidie), protopresbiteratul Bisericii-Albe, rămasă vacantă după preotul Corneliu Cure, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente:

1. Una sesiune parohială constatătoare din 30 jug. pământ și una grădină extravilană de 400 St.□.

2. Salariul anual de 175 Lei (350 coroane) ce se plătește din cassa bisericeii (fondul preotescc) titulo, bir și stola preotească.

3. Anual câte 25 Lei ca răscumpărare pentru plațul intravilan, care nu este în natură.

Se observe, că dările după realitățile primite în uzufruct va avea să le supoarte însuși alegândul paroh și tot dânsul va avea să se îngrijească și de locuință, nefiind casă parohială la această parohie.

Concurenții — cu cvalificație în regulă — sunt poftiți a-și înainta petițiile de concurs — instruate conform dispozițiilor Regulamentului pentru parohii — Oficiului protopresbiteral din Răcășdia, adresate Consiliului parohial din Iladia (Ilidie).

Recurenții sunt poftiți a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie, cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractual.

Iladia (Ilidie), din ședința Consiliului parohial ținută la 6 August 1927.

Simeon Luca
paroh. preș. cons.

George Verca
inv. not. cons.

În conțelegere cu mine:

2—3

Alexandru Munteanu
protopresbiter.

* * *

Pe baza ordinului consistorial ddto 3. Mai 1927 Nr. 1663 B. ex 1927, se escrie din nou concurs pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă de cl. III-a din Scăiuș, protopresbiteratul Logojuului, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente:

1. Două sesiuni parohiale constatătoare din 64 jughere.

2. Două intravilane și două extravilane de câte 800 st. □.

3. Stola și birul uzitat.

4. Locuință în natură cu supraedificatele necesare. Dările le va solvi alesul preot.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și înainta petițiile de concurs prin P. O. Oficiu protopresbiteral din Logoj și a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare, cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractual, în sf. Biserică, spre a-și arăta desteritatea în oratorie și cântare, nu însă în ziua de alegere.

Scăiuș, din ședința Consiliului parohial ținută la 21 Maiu 1927.

Al. Voșcinariu
preș. com. par.

Constantin Totir
not. com. par.

În conțelegere cu mine:

2—3

Dr. George Popoviciu
protopresbiter.

* * *

Pe baza ord. Ven. consiliu eparhial ddto 11 Iulie a. c. Nr. 3030, se escrie concurs pentru întregirea postului de paroh al parohiei de cl. III-a din Găvojdia, (protopresbiteratul Logojuului), devenită vacantă în urma abzicerii parohului Dimitrie Morariu, cu termenul de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente:

1. Una sesiune parohială constatătoare din 28 jugere pământ arător și un intravilan parohial fără locuință.

2. Stola uzitată.

Dările după pământul parohial le va supoarta alegândul paroh și tot dânsul se va îngriji și de locuință.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită recursurile lor, instruate conform normelor din vigoare și adresate Consiliului parohial din Găvojdia, Prea On. Oficiu protopresbiteral în Logoj.

Recurenții sunt poftiți să se prezinte în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. Biserică, cu prealabila învoire a protopresbiterului tractual spre a-și arăta desteritatea în cântare, tipic și oratorie.

Găvojdia, din ședința Consiliului parohial ținută la 14 August 1927.

Nicolae Vânătu
preș. cons. paroh.

Simion Simbu
secc. cons. paroh

În conțelegere cu mine:

Nr. 3705 B. ex 1927.

Acest concurs se publică cu adausul, că — în baza aliniatului ultim din § 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddto 3 Martie 1927 și respective 12 Aprilie 1914 Nr. 3053 B., ridicat la valoare de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. protoc. 33 ex. 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 7 Octomvrie 1927.

Episcopul diecezan:

2—3

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

AVIZ!

Lecții de vioară predă Prof. de liceu ERVIN LURTZ.

Percepția fiscală urbană No. II. Caransebeș.

No. 1770/927.

Aviz!

Avem onoare a vă face cunoscut, că vânzarea obiectelor sechestrate de noi, dela Iosif Beck, care urma să se facă în ziua de 15 Octombrie 1927, s'a amânat pentru ziua de 31 Octombrie 1927 ora 9 a. m.

Șef Perceptor
Pintilie.

Agent fiscal
Nicola.

Faguri artificiali

din ceară curată se află permanent în depozit și se pot comanda la

**Fabrica eparhială de lumânări
de ceară din Caransebeș**

► Comenzile se execută urgent. ◀

A apărut:

Cartea Pădurarului

Noțiuni elementare din știința silvică

de

Alexandru Diaconovich

Director general în retragere al Com. de avere.

Edițiunea II-a

Exemplarul 40 Lei plus spesele postale.

Se poate comanda la **Librăria și Tipografia
Diecezană din Caransebeș.**

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICĂ** cu grosul

sau la „**LIBRĂRIA DIECEZANĂ**“ cu grosul și cu bucata.